

Arrest

nr. 61 916 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. JACOBS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 7 januari 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 7 januari 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aan, alsook een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker/verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers verwijzen naar het door hen uiteengezette feitenrelaas en trachten te verklaren waarom zij niet gereageerd hebben op de oproeping voor gehoor, dat op 16 december 2010 aangetekend verstuurd werd door het Commissariaat-generaal naar de door hun gekozen woonplaats. Verzoekers voeren aan dat alhoewel het CGVS de oproepingen naar het correcte adres verstuurd heeft, deze terug werden gestuurd naar het Commissariaat-generaal met de vermelding dat zij niet werden afgehaald door verzoekers. Echter verzoekers waren nochtans aanwezig in hun woning op de dag dat de brieven werden aangeboden en zijn van mening dat de postbeambte had moeten aanbellen of in ieder geval een bericht had moeten achterlaten. Dit bleek in casu niet gebeurd te zijn. Verzoekers stellen dat zij daarom een klacht hebben ingediend bij de Post. Verzoekers stellen vervolgens dat er uit hun verklaringen blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en voegen ter staving daarvan een aantal krantenartikel aangaande de veiligheidssituatie in Armenië aan het verzoekschrift toe.

Verweerder antwoordt: “dat uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zendingen van 16 december 2010, voor de gehoren op 7 januari 2011, naar de door verzoekers gekozen woonplaats werden gestuurd, met name “Rue Turenne 57 bus 2, 6000 Charlerloi” (stuk 7, en stuk 9, het woonplaatskeuzeformulier dat het CGVS op 15 oktober 2010 ontvangen heeft). Blijkens de vermelding op de omslag van de teruggekeerde brieven werden deze zendingen niet afgehaald door verzoekers. Verzoekers kwamen op 7 januari 2011 niet naar het interview en gaven evenmin binnen de vereiste

termijn, 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van gehoor, een geldige reden voor hun afwezigheid. Aangezien verzoekers zonder geldige reden geen gevolg hebben gegeven aan de oproeping, heeft de Commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de voormelde wet van 15 december 1980 terecht besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus."

De Raad stelt vast dat verzoekers een klacht ingediend hebben bij de Post, maar nog geen antwoord bekwamen op deze klacht. Het indienen van een klacht is geen bewijs van de in de klacht aangehaalde feiten. Verzoekers tonen niet aan dat de uitnodiging niet rechtsgeldig betekend werd en dat er een geldige reden is dat zij zich niet aangemeld hebben voor het gehoor.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal, op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing kon nemen, vermits oproeping om te verschijnen correct is verstuurd naar de woonplaats van verzoekers en zij er geen gevolg aan gegeven hebben en zij binnen de vijftien dagen na het verstrijken van de datum geen geldige reden opgegeven hebben. Zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dan ook afdoende werd gemotiveerd. Het middel is niet gegrond. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen naar de volle rechtsmacht van de Raad en een arrest dat de voorgelegde feiten en motieven onderzocht heeft ondanks de rechtsgeldige beslissing door de commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de Raad na de vaststelling dat de beslissing genomen werd met toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet niet moet ingaan op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag (RvS (toelaatbaarheid Cassatie) 7 mei 2008, nr. 2690).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS